

Långfredagens gudstjänst till åminnelse av Herrens lidande och död – 2022

”Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man” (Jes 53:3). Idag får alla vi som tillhör Jesus Kristus stanna upp inför hans heliga kors. Vi får falla ner och tillbedja det kors som han tog på sig för att bryta ”mänsklighetens förbannelse under synd och intighet” (kollektbön). När Gud blir människa är det just för att ta på sig den fasansfulla verklighet som vi kan sammanfatta med dessa två ord ”synd och intighet”. Bara genom att ta på sig detta kan han befria och frälsa oss från denna mänsklighetens förbannelse, som går som en röd tråd genom hela historien. Vi behöver bara öppna tidningen eller se på nyheterna för att vi genast skall se exempel på allt vad ”synd och intighet” kan ställa till med. Om vi är ärliga och lever i sanningen, måste vi bekänna att vi på ett eller annat sätt är delaktiga i detta. Vi är alla i desperat behov av den förlåtelse och frälsning som Jesus har vunnit åt oss på korset. Därför får vi idag ära och kyssa det heliga kors som har gett oss möjligheten till bot och bättring, så att vi genom Guds barmhärtighet kan bli förlättna och börja om igen. Vi har till och med fått ett sakrament, bikten, försoningens sakrament, som gör det möjligt för oss att befrias från den börda som ”synd och intighet” är. Vi kan aldrig tacka Gud nog för denna gåva. Hur ofta har jag inte hört från icke-katoliker att de avundas oss denna biktens nåd.

Samtidigt måste vi veta att det inte är någon lättköpt lösning. Det är våra synder Jesus bar på korset. ”Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull” (Jes 53:5). Vi är medskyldiga. Vi sårar hans heliga hjärta genom vår ”synd och intighet”. Det är så lätt att se de andras synder och bli upprörd över det. Men det är bara våra egna synder vi kan ångra och försöka gottgöra. Det är ibland ett moment som vi glömmar bort. I sin ofattbart stora barmhärtighet förlåter den barmhärtige Fadern sina förlorade söners och döttrars synd och skuld. Men ångern, botgöringen kommer på vår lott. Att försöka ställa till rätta, att omvända sig och gottgöra är också en frukt av frälsningen på korset. Det innebär att vi får tillfoga våra egna lidanden och motgångar för att ”fullgöra det som fattas i Kristi lidande” som Paulus säger. Vi som är infogade som lemmar i Kristi mystiska kropp, kyrkan, får fortsätta att bära Kristi kors. En gång för alla har Jesus lidit och dött på korset och så fullgjort frälsningens verk. Men han fortsätter att lida i sina lemmar, i oss som tillhör honom genom dopet. Det är en ständig verklighet i kyrkans liv. Detta lidande kan anta otaliga skepnader. Det kan vara förföljelser, krig och konflikter som drabbar oss som kristna. Det kan också vara våra egna synder som orsakar lidande och sorg. Vi behöver bara tänka på alla de övergrepp som präster och andra i kyrkan gjort sig skyldiga till. Allt detta sårar Jesu heliga hjärta och måste sonas, gottgöras.

”Kristus förblir i sitt lidande intill tidens slut. Det är inte en tid som ska slumras bort” (Pascal). Lidandet kan aldrig förklaras eller bortförklaras. Det bara finns där. Vi kan alltid se på det i Jesu ljus. Från krubban, djurens smutsiga matho, till korset, människans gensvar på Guds kärlek, följer lidandet Jesus under hela hans liv på jorden. Hans solidaritet med den lidande mänskligheten har ingen gräns. Allt lidande från tidens början till dess slut har passerat genom hans heliga hjärta. Också i den eviga härligheten bevarar han, det slaktade offerlammet, sårmärkena på sin kropp. Men där är såren förklarade, lysande, eftersom det är genom dem som mänskligheten får ta emot frälsning och evigt liv.

”Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och inte öppnade sin mun, lik ett lamm som förs bort för att slaktas” (Jes 53:7). Jesus är både det offerade lammet och det segrande lammet. Han är både översteprästen som offerar sig själv för oss och den förhärligade Segraren över synd och död. ”Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har prövats på alla sätt som vi men utan synd” (Heb 4:15). Det är viktigt för oss att förstå att Jesus kan leva sig in i våra svagheter, frestelser och prövningar. Han kan hjälpa oss med sin nåd när vi sätts på prov, när ”synd och intighet” kommer oss inpå livet och hotar att dra oss med sig ner i avgrunden. Om vi verkligen försöker leva hela vårt liv i Jesu närhet och med honom inför ögonen, blir det lättare att genomskåda det ondas makt och stå emot ”synd och intighet”. Då får vi erfara att vi aldrig är utan Jesu nåd och kärlek. Även i de största svårigheter och lidanden kan vi vara säkra på att han är vid vår sida och hjälper oss att bära vårt kors. Vi är aldrig ensamma i livets svåra stunder. Vi kan infoga våra egna lidanden i Jesu lidande för världens frälsning. Vi är inte bara åskådare till det som sker på korset, till allt lidande, till alla krig och allt förtryck. Vi är Guds medarbetare. Vi får kämpa tillsammans med det oskyldiga Lamm som offerat sig på korset för allt dem som lider och utsätts för krigets fasor och människors grymhet.

Jesu sista ord på korset måste dröja sig kvar i vårt medvetande och hjälpa oss att aldrig överge eller såra honom. ”Där är din mor” (Joh 19:27). Jesus överlämnar sin moder Maria till oss. Hon blir också vår mor som ständigt ber för oss. ”Jag är törstig” (Joh 19:28). Jesus dog den kvalfulla död som törsten innebar. Samtidigt törstar han efter att få frälsa oss, att få ge sitt liv av kärlek till oss. Vi får aldrig förhärda vårt hjärta och glömma att Jesus törstar efter vår genkärlek, efter vårt ja. ”Det är fullbordat” (Joh 19:30) - *Consummatum est*. Genom korset är frälsningens verk fullbordat. Gud har gjort allt för oss genom att offra sin Son för oss. Den stora frågan är alltid: tar vi emot denna nåd, svarar vi ja – eller vänder vi oss bort i likgiltighet till ”synd och intighet”.